

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Bárdos Rita ügyvéd által képviselt II. rendű felperesnek dr. Skultéti Zelma ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés iránt indított perében - amely perbe az alperes pernyertessége érdekében dr. Karczub Péter ügyvéd által képviselt beavatkozott - a Fővárosi Bíróság 2008. április 3-án kelt 8.G.41.098/2005/54. számú ítélete ellen a II. rendű felperes részéről 55. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a Fővárosi Ítéltábla a II. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 90.000 (kilencvenezer) forint, az alperesi beavatkozónak 40.000 (negyvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A ... Kft. megbízta az alperest televíziókészülékek ...országról ...országba történő szállításával, a megbízást az alperes szállítmányozói megbízásként igazolta vissza. A ... sorszámon kiállított CMR fuvarokmány szerint a 7.942 kg súlyú, 17 csomagba rakott 136 kartonból álló rakományt az alperes maga fuvarozta az ... és ... rendszámú pótkocsis fuvarszközzel.

Az áru berakodására a ... Kft.-vel jogviszonyban álló ... Kft. ...i telephelyén került sor 2004. május 21-én - a CMR alperesnél maradt példányának 18. rovatába bejegyzést nyert, hogy a gépkocsivezető nem volt jelen a rakodásnál -, és a pótkocsit ... sorszámu plombával látták el.

A berakodást követően a pótkocsit az alperes budapesti telephelyére szállították, ahonnan 2004. május 24-én indult el, és 2004. május 25-én érkezett a fuvarokmány

szerinti címzetthez, a ... GmbH & Co. KG ...i telephelyére, ahol a fuvarokmányon rögzítést nyert, hogy a pótkocsin lévő plomba, a vámzárszínór és a ponyva sértetlen, ennek ellenére a pótkocsi felnyitása után 32 darab televíziókészülék hiányát észlelték.

A fuvarokmány mellékletét képező áruszámla szerint a rakomány vevője a ...i székhelyű ... GmbH, és a rakomány értéke 55.760 euró, a megállapított árukár 13.120 euró.

A ... Kft. a vevő felé jóváíró számlát állított ki, a vevő a hozzá ténylegesen megérkezett áru ellenértékét fizette meg.

A ... Kft. kárbejelentést tett az alperesi beavatkozó felé, eredménytelenül, utóbbi 2005. május 5-én kelt levelében a kárfelelősséget vitatta.

Az I. rendű felperes a ... Kft. részére - annak biztosítójaként - 2.060.937 forint árukárt 2004. október 21. napján megfizetett.

Az I. rendű felperes - elsődlegesen, hivatkozva a ... Kft.-vel kötött engedményezési megállapodásra, másodlagosan a ... Kft. felé történt helytállása okán a törvényi engedmény fennállására - kereseti kérelmet terjesztett elő az alperessel szemben; a per során az I. és II. rendű felperesek - hivatkozva a közöttük létrejött állomány-átruházási szerződésre - a II. rendű felperes perbelépése engedélyezését, az I. rendű felperes perből történő elbocsátását kérték.

Az elsőfokú bíróság - megállapítva a felperesek közötti jogutódlást - a II. rendű felperes perbelépését engedélyezte és az alperes, valamint a beavatkozó hozzájárulásával az I. rendű felperest a perből elbocsátotta.

A II. rendű felperes elsődlegesen a Ptk. 328. §-a alapján engedményesként támasztott követelést az alperessel szemben 13.120 euró forintellenértékének, 3.289.454 forintnak és annak 2004. június 18-tól a kifizetésig évi 5 %-os kamata megfizetésére, másodlagosan a Ptk. 558. §-a alapján törvényi engedményesként a kifizetett biztosítási összeg, 2.060.937 forint és annak 2005. október 21. napjától évi 5 %-os késedelmi kamata megfizetésére kötelezését kérte. Álláspontja szerint az árukár érvényesítésére az engedményezési szerződés alapján, valamint a jogelődje biztosítókénti helytállása okán egyaránt jogosult. Az árukár nem a címzettnél, hanem a feladónál, a ... Kft.-nél jelentkezett, a címzettnek ugyanis a jóváíró számlák okán csak a hozzá ténylegesen beérkezett áru ellenértékét kellett megfizetni, az elloptott áru vételárától a feladó esett el. Az árukár fuvarozás alatti bekövetkeztét bizonyítja, hogy a CMR fuvarlevél szerint az alperes az árut fuvarozásra sértetlenül és hiánytalanul átvette; az alperest terheli annak bizonyítása, hogy a teljes rakomány nem került felrakásra és az is, hogy a gépkocsi vezetője a berakodásnál nem lehetett jelen. Utóbbi a fuvarlevél egyik példányára, a 18. rovatba rögzített bejegyzés nem igazolja, a bejegyzés körülményére tekintettel az nem tekinthető a CMR 8. cikk 2. pontja szerinti fenntartásnak. Tekintve, hogy az alperes a CMR 18. cikk 1. pontja, valamint 17. cikk 2. pontja tekintetében bizonyítási kötelezettségének

nem tett eleget, jogszerűen támasztott követelést vele szemben a CMR 17. cikk 1. pontja alapján a fuvarozás során bekövetkezett árukár megtérítésére.

Az alperes és annak beavatkozója - az elsőfokú bíróság az alperes pernyertessége érdekében engedélyezte az ... Zrt. beavatkozását a perbe - érdemi ellenkérelmükben jogalap hiányában a kereset elutasítását kérték.

Az elsődleges kereseti kérelem vonatkozásában vitatták, hogy a ... Kft. lett volna a kártérítésre jogosult; a CMR 12.1 pontja és 13. cikke a címzettnek ad rendelkezési jogot a kár érvényesítésére, továbbá a CIP-paritás esetén is a vevőé az elveszés kockázata, tehát ő a károsult. A ... Kft. jogosultságának hiányában az alperesek közötti állomány-átruházás sem teremt jogalapot a II. rendű felperes perbeli fellépésére.

Hivatkoztak arra is, nem nyert bizonyítást, hogy az áru teljes egészében felrakodásra került és az sem, hogy az áru fuvarozás közben tűnt el. Az alperes alkalmazottjai a berakodásnál nem lehettek jelen, az erre vonatkozó fenntartás a CMR okmányon a II. rendű felperesre terheli annak bizonyítását, hogy a fuvarokmány szerinti mennyiség ténylegesen berakodásra került. Ennek ellenkezőjét bizonyítja, hogy a vámpecsét sértetlen volt, fuvarozás közbeni hiány ugyanis csak a plomba felnyitása mellett következhetett volna be.

Az elsőfokú bíróság 2008. április 3-án kelt 8.G.41.098/2005/54. számú ítéletében a keresetet elutasította, és kötelezte a II. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 198.000 forint, a beavatkozónak 198.000 forint ügyvédi munkadíjat.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában megállapította, hogy a ... Kft. és az alperes között az 1971. évi 3. sz. tvr.-rel kihirdetett, a „Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről” szóló, Genfben 1956. május 19. napján kelt Egyezmény (CMR) hatálya alá tartozó nemzetközi közúti fuvarozási szerződés jött létre a CMR fuvarokmányban foglaltak szerint.

Az alperes és a beavatkozó védekezésében foglaltakra figyelemmel az elsőfokú bíróság vizsgálta a kárigény érvényesítőjének jogosultságát. Megállapította, hogy a CMR 12. cikk 1. pontja szerint a feladó jogosult az áru felett rendelkezni, a 12. cikk 2. pontja értelmében ez megszűnik, amint a fuvarlevél második példányát a címzettnek átadták, vagy a címzett a CMR 13. cikk 1. pontja szerinti jogát gyakorolja, ezen időponttól a fuvarozó a címzett rendelkezéseit tartozik teljesíteni; az áru megérkezésekor a címzett jogosult a fuvarozótól kérni, hogy részére a fuvarlevél második példányát és az árut szolgáltatassa ki. Ha megállapításra kerül az áru elveszése, a címzett jogosult a fuvarozási szerződésből eredő jogait a fuvarozóval szemben érvényesíteni a saját nevében. Ha az igényérvényesítésre jogosult és a károsult személye eltér, az igényérvényesítésre jogosult a követelését a károsultra engedményezheti. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ezen nyilatkozatnak nem tekinthető a II. rendű felperes által csatolt címzetti nyilatkozat, így nem igazolt a CMR által megkívánt engedményezés a címzett és a felperesi jogelőd között, ezért a II. rendű felperes keresetösségi joggal nem rendelkezik.

Nem osztotta az elsőfokú bíróság a CIP-paritásra alapított alperesi védekezést, tekintve, hogy ez a vevő és az eladó jogviszonyában szabályozza a kockázatot és a kárveszély-viselést.

A keresetösségi jogon túl az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy fennáll-e az alperes fuvarozói kárfelelőssége. Az elsőfokú bíróság a berakodás körülményei körében lefolytatott okirati és tanúbizonyítás alapján megállapította, hogy a perbeli, az előrerakodott szállítmány volt, a belföldi fuvarozást végző gépkocsivezetőnek nem volt módja ellenőrizni a rakodást, de fenntartást nem tett, a nemzetközi fuvarozást végző gépkocsivezető által tett fenntartás pedig nem felelt meg a CMR 8. cikk 2. pontjában foglaltaknak. Ugyanakkor a CMR 9. cikkében foglaltakra figyelemmel - miszerint ellenbizonyításnak van helye a fuvarlevél adataival szemben - vizsgálta, hogy a fuvarokmány szerinti rakomány a gépjárműre berakásra került-e. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem nyert igazolást, hogy a rakomány plombálása előtt a teljes rakomány meg volt-e a pótkocsira felrakást követően és a plombálás elvégzése közötti időszakban, így a CMR 17. cikk 1. pontjában foglalt feltételek fennállásának hiányára vont következtetést. Döntése meghozatalakor figyelembe vette azt is, hogy a tanúként meghallgatott magánszakértő szerint a gépkocsin nem volt olyan sérülés és a fuvarozás tartama alatt sem merült fel olyan körülmény, amely a fuvarozás alatt bekövetkezett áruhiányt támasztotta volna alá.

Az ítélet ellen a II. rendű felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását, keresetének történő helyt adást kért. Álláspontja szerint helytállóan minősítette az elsőfokú bíróság a CIP-paritásra alapított alperesi és beavatkozó védekezést alaptalannak, ugyanakkor tévesen értelmezte a CMR 13. cikkében foglaltakat. Ezen rendelkezés jogalkotói célja az, hogy az a címzett, aki már teljesítette a vételárat a feladó, illetve az árutulajdonos felé, ne szenvedjen hátrányt az áru elveszése esetén. Ezen igényérvényesítési jogosultság azonban nem kizárólagos, ellenkező esetben azt a jogalkotó az Egyezmény V. fejezetében helyezte volna el. Álláspontja szerint a Ptk. 497. § (4) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel az igényérvényesítés nyilvánvalóan mindenkit megillet, aki a fuvarozással összefüggésben kárt szenved.

Ezen okfejtés alaptalansága esetére hivatkozott arra, hogy tévesen értékelte az elsőfokú bíróság a 2008. február 11-én kelt címzeti nyilatkozatot akként, hogy nem felel meg a Ptk. 328. § (1) bekezdésében foglaltaknak, tekintve, hogy az engedményezésre semmilyen különös alakszerű követelményt a jogszabály nem ír elő. Ezen nyilatkozatban a címzett kifejezte, hogy az ügyből kár nem érte, és a kárüggyel kapcsolatos igényérvényesítési jogát a ... Kft.-re, a felperesi jogelődre átruházza. A nyilatkozatban foglaltakat a ... Kft. is megerősítette, tehát az engedményezést elfogadta.

A II. rendű felperes vitatta az alperesi kárfelelősség bizonyítatlanságára levont jogi következtetést is.

Álláspontja szerint helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság a gépkocsivezető által a fuvarlevélre vezetett fenntartást alkalmatlannak. A fuvarozó felelősségét támasztja alá az is, nincs magyarázat arra, mikor került fel a gépjárműre a keresztrúd, amely a berakodáskor - sürgőssége okán - a gépjárműn még nem volt ott, lerakodáskor azonban igen. Utalt arra, a berakodásról készült videofelvétel igazolja,

hogy a rakomány teljes egésze felkerült a kamionra, a magánszakértő nyilatkozott a telep kettős őrzési rendszerére, továbbá arra, hogy elvileg a plombát elváltozás nélkül el lehet távolítani, és vissza lehet helyezni. A CMR 18. cikk 2. pontja szerint annak bizonyítása, hogy az áru elveszése a feladó által végzett felrakodáskor keletkezett, a fuvarozót terheli. Többször kérte helyszíni szemle megtartását, sikertelenül, mely elzárta a bizonyítás lehetőségétől, ugyanakkor az elsőfokú bíróság szükségtelenül kötelezte annak igazolására, hogy az alperes a teljes árumennyiséget átvette, hiszen ezt a fuvarlevél aláírásával elismerte.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által helytállón értelmezett CMR 12. cikk 2. pontja, 13. cikk 1. pontja és 14. cikke a címzett kizárólagos rendelkezésre és kárigény érvényesítésére vonatkozó jogosultságát állapítja meg, ezzel összhangban állnak a CMR további pontjai, így a 20. cikk 1., 2., 3. pontja, a 23. cikk 5. pontja, a 27. cikk 1. pontja és hasonló értelemben használja a rendelkezésre jogosult fogalmát a 17. cikk 2. pontja és 18. cikk 2. pontja is. Emellett a II. rendű felperes által hivatkozott „károsult” megjelölést a CMR nem tartalmazza. Álláspontja szerint eltérő jogértelmezés a fuvarozó számára bizonytalanságot teremtene abban a kérdésben, hogy kitől várhatna igénybejelentést és kinek kellene teljesítenie. A fellebbezésben hivatkozott 2008. február 11-i címzetti nyilatkozat kapcsán arra hivatkozott, hogy egyfelől ennek keletkezésekor a CMR szerinti egyéves elévülési idő eltelt, így nem volt olyan joga, amelyet engedményezhetett volna, továbbá az okirat nem tartalmaz követelés átruházására vonatkozó jognyilatkozatot.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a lefolytatott részletes bizonyítás eredménye alapján helytállón vont következtetést az alperesi kárfelelősség hiányára; a II. rendű felperes a perben nem bizonyította, hogy a teljes árumennyiség felrakásra került.

Az alperesi beavatkozó fellebbezési ellenkérelmében - csatlakozva az alperes által előadottakhoz - az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

A II. rendű felperes fellebbezése érdemben nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a tényállást kellően feltárta, és döntően helytálló az abból levont jogi következtetése is.

Az alperes és a beavatkozó védekezésében foglaltakra is figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállón járt el, amikor vizsgálta a II. rendű felperes kárigényre jogosultságát, az utóbbi hiányára levont jogi következtetését azonban a Fővárosi Ítéltábla nem osztotta az alábbiak szerint.

Tekintve, hogy a perbeli küldeményt az országhatáron túlra kellett továbbítani, helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a ... Kft. és az alperes között nemzetközi közúti áru fuvarozási szerződés jött létre, melyre elsődlegesen a CMR,

másodlagosan - a Ptk. 506. § (1) bekezdésében foglaltakból következően - a Ptk. szabályai irányadóak.

Az elsőfokú bíróság a felperesi jogelőd igényjogosultságának a hiányát a CMR 12. cikk 2. pontja és 13. cikk 1. pontja alapján állapította meg akként, hogy a feladó rendelkezési jogának megszűnése okán a címzett válik a kárigényre kizárólag jogosulttá.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az áru feletti rendelkezési jog tartalmát a CMR 12. cikk 1. pontja határozza meg; arra vonatkozó utasítás adási jog, hogy a fuvarozó ne fuvarozza tovább az árut, változtassa meg a kiszolgáltatásra előírt helyet, vagy az árut más címzettnak szolgáltatassa ki, mint akit a fuvarlevélben megjelöltek.

Ezen rendelkezési jog megszűnésére vezet a CMR 12. cikk 2. pontja szerint az, ha a fuvarlevél második példányát a címzettnak átadták, vagy a címzett a 13. cikk 1. pontja szerinti jogát gyakorolja - azaz miután az áru a kiszolgáltatásra kijelölt helyre megérkezett, a fuvarozótól kéri, hogy részére a fuvarlevél második példányát és az árut átvételi elismervény ellenében szolgáltatassa ki -, a feladó rendelkezési jogának a megszűnésétől kezdve a fuvarozó a címzett rendelkezéseit köteles teljesíteni.

A fentiek szerint a CMR 12. cikk 1., 2. pontja a rendelkezési jog tartalmát, a feladó rendelkezési jogának a megszűnését és a rendelkezési jog címzett általi megszerzését szabályozza.

A fenti tartalmú rendelkezési jog egészül ki a CMR 13. cikk 1. pontjának második fordulata szerint azzal, hogy a címzett jogosulttá válik a fuvarozási szerződésből eredő jogai fuvarozóval szembeni, saját nevében történő érvényesítésére is, ha megállapították az áru elveszését vagy, ha az áru a 19. cikkben említett határidőn belül nem érkezett meg.

A CMR 13. cikk 1. pontja azonban nem szól arról, hogy a címzett jogosulttá válása kizárólagos lenne, azaz a feladó igényérvényesítési joga egyidejűleg megszűnne.

A per nem vitás adatai szerint a feladó volt az áru tulajdonosa, a vételárat a címzettnak utólag, az átvételt követően kellett teljesítenie. A címzett csak a hozzá ténylegesen megérkezett áru ellenértékét egyenlítette ki a feladónak, csak a ténylegesen átvett árun szerzett tulajdonjogot, így az áru elveszése nem érintette, a 2008. február 11-i nyilatkozata szerint őt kár nem érte.

A feladónak, mint az áru tulajdonosának a Ptk. 99. §-án alapuló joga a dologban beállott kár érvényesítése - csak azt a kárt tartozik viselni, amelynek a megtérítésére senkit sem lehet kötelezni - ezen polgári jogi alapelv érvényesülését a CMR nem zárja ki. A CMR ágazati jogszabályként megelőzi a Ptk. fuvarozási szerződésre vonatkozó szabályait; a Ptk. 506. § (1) bekezdése szerint a Ptk. szabályai csak akkor alkalmazhatók, ha a CMR másképp nem rendelkezik, jelen esetben azonban eltérő jogi szabályozás nem áll fenn; a Ptk. 497. § (4) bekezdése is a feladó és a címzett igényérvényesítési jogosultságát állapítja meg azzal, hogy bármelyik fél részéről történt érvényesítés a másik félnek ezt a jogát megszünteti. Utóbbi rendelkezés az alperesi fellebbezési ellenkérelemben kifejtett kettős igényérvényesítést, és a fuvarozó helyzetének esetleges bizonytalanságát kizárja.

A fent kifejtettekből következően alaptalan az elsőfokú bíróság azon okfejtése is, hogy a címzett és a feladó között engedményezésre lett volna szükség, így a 2008. február 11-i címzetti nyilatkozatot szükségtelenül vizsgálta akként, hogy az engedményezésnek minősül-e, a fenti okirat ténylegesen annak alátámasztásául szolgál, hogy a címzettet a fuvarozási szerződésből eredően kár nem érte.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság tévesen vont következtetést a felperesi keresetösségi jog hiányára.

Az elsőfokú bíróság - a II. rendű felperes keresetösségi joga körében elfoglalt téves jogi álláspontja ellenére - a kereseti kérelem érdemi megalapozottságát is vizsgálta, az e körben levont jogi következtetéseit a Fővárosi Ítéltábla az alábbiak szerint osztotta.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási teher helytálló telepítésével és a bizonyítás eredményének Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti okszerű értékelésével állapította meg a II. rendű felperesi követelés bizonyítatlanságát.

A II. rendű felperes az alperes kárfelelősségét a CMR 17. cikk 1. pontjában foglaltak teljesülésére alapította, az alperes a védekezésében vitatta az áru elveszését, arra hivatkozva, hogy a II. rendű felperes által állított árumennyiség felrakására, fuvarozásra átadására nem került sor.

A fuvarozó áru átvételekori ellenőrzési kötelezettségét a CMR 8. cikk 1. pontja szabályozza, ellenőrizni tartozik az 1.a. pont szerint az árudarabok számára, jelére és sorszáma vonatkozóan a fuvarlevélbe bejegyzett adatok pontosságát, az 1.b. pont szerint az áru és az áru csomagolásának külső állapotát.

A CMR 8. cikk 2. pontja szerint, ha a fuvarozónak nincs megfelelő módja arra, hogy e cikk 1.a. alpontjában említett adatok pontosságát ellenőrizze, köteles fenntartását - indokaival együtt - a fuvarlevélbe bejegyezni. Ezek a fenntartások a feladót csak akkor kötelezik, ha azokat a fuvarlevélben kifejezetten elismerte.

A perbeli CMR fuvarlevél 18. rovatában szereplő fenntartás vonatkozásában - a bejegyzés azon körülményeire figyelemmel, hogy utólagosan került rávezetésre az okmányra és azt a feladó nem ismerte el - osztja a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által kifejtetteket.

A CMR 8. cikk 2. pontjában foglaltaknak megfelelő fenntartás hiányában helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az áru átvételét a CMR 9. cikk 1. pontja szerint a fuvarlevél bizonyítja, és - a CMR 9. cikk 2. pontjában foglaltakra figyelemmel, mely ellenkező bizonyításig vélelmet állít fel arra vonatkozóan, hogy az árudarabok száma a fuvarlevél adataival megegyezett - nem tévedett, amikor a fuvarlevélben foglaltakkal szembeni bizonyítást az alperesnek megengedte.

A felrakodás vizsgálatára folyt bizonyítás alapján helytállóan vont következtetést az elsőfokú bíróság arra, hogy kétségmentesen nem nyert igazolást a fuvarlevélen szereplő áru teljes mennyiségének fuvarozásra történő átadása. Amellett, hogy arra vonatkozóan ellentétes tanúvallomások álltak rendelkezésre, hogy az alperesi gépjárművezető a felrakodásnál jelen lehetett-e, helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy a feladó rakodási szabályzatának nem megfelelően került sor a rakodási adatlap kiállítására; az előírt három aláírás helyett azon csak egy szerepel, a rakodóé, sem a minőségellenőr, sem a gépjárművezető az okiratot az aláírásával nem látta el. A gépjármű-nyilvántartási lapon pedig a gépjármű rendszáma javításra került. A rendelkezésre álló videofelvétel - a fellebbezésben írtakkal szemben - nem rögzítette a teljes rakodási folyamatot, beleértve a plombálást, így nem állapítható meg, hogy ténylegesen milyen mennyiségű rakomány került a felrakást követően plombálásra. A videofelvétel hiányossága okán a fellebbezésben hivatkozott keresztrúd felhelyezésének a körülményei, időpontja, annak esetleges szükségessége vagy sürgőssége sem tisztázható.

Ugyancsak helytállóan vette figyelembe az elsőfokú bíróság, hogy a felhelyezett plomba - a rendelkezésre álló magánszakértői vélemény szerint - az áru kiszolgáltatásakor eredeti és sértetlen állapotban volt, a gépjárművön behatolásra utaló körülmények nem voltak. Kétségtelen, hogy a plomba sérülésmentes levételének és ismételt felhelyezésének az elvi lehetőségét a magánszakértő nem zárta ki, ennek a perbeli megtörténtét alátámasztó adatok azonban nem merültek fel.

A helyszíni szemle elmaradását a II. rendű felperes a fellebbezésében alaptalanul sérelmezi; a felrakodás idejéhez közeli szemle sem lett volna alkalmas a fenti okirati és videofelvételben mutatkozó hiányosság pótlására, emellett a II. rendű felperes a tárgyalás berekesztését megelőzően megtartott utolsó tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy bizonyítási indítványa nincs.

Az áru teljes mennyisége fuvarozásra átadása bizonyíthatatlansága okán a II. rendű felperes az alperessel szemben az áru elveszése miatt jogszerűen kárigényt nem támaszthat, ezért helytállóan vont következtetést az elsőfokú bíróság a kereset érdemi megalapozatlanságára.

Tekintettel arra, hogy a fellebbezésben előadottak eltérő tényállás megállapítására és érdemben eltérő jogi következtetés levonására nem adtak alapot, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a felperes keresetösségi jogára vonatkozó eltérő jogi indokolással - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A II. rendű felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes és az alperesi beavatkozó jogorvoslati perköltsége megfizetésére, mely a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése figyelembevételével megállapított, általános forgalmi adót is tartalmazó jogi képviseleti munkadíjból áll.

Budapest, 2008. szeptember 16.

. Bánki Horváth Mária s. k.,
a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s. k.,
előadó bíró

Dr. Rédei Anna s. k.,
bíró